

ב.

דברים שנאמרו בחנוכה הבית כ"ג אדר ב' תשנ"ז - בסעודה

בנין עזר ישיבה. גם היה קשיים עם הצא
שלא הסכימו לקבל את הענין שיש ישיבה
שחלמידיה מפוזרים בכמה מקומות והיה
הרבה עגמת נפש מזה, ולא היה שייך
להמשיך בלא בנין אחד שבו יהיו כולם.

נאמר בקהלת (ה, ט) 'אהב כסף לא ישבע
כסף ומי אהב בהמון לא תבואה גם
זה הצל', ופירש"י 'אהב כסף לא ישבע כסף,
אהב מצות לא ישבע מהם. ומי אהב בהמון,
מצות רבות. לא תבואה, ואין באחד מהם
מצוה מסויימת וניכרת כגון בנין בית המקדש
ובית הכנסת וספר תורה נאה, גם זה הצל'
ע"כ. וז"ל למה זה הצל. והנה לשון רש"י
הוא 'ואין באחד מהם מצוה מסויימת', אבל
במדרש רבה איתא בשינוי לשון קצת 'אם אין
לו מצוה קבועה לדורות (כגון צהמ"ק וס"ת
נאה וצהמ"ד) אין לו הנאה'.

ואולי י"ל בציאור ההבדל שבין מצוות אלו
לשאר מצוות, דהנה בנפש החיים
(שער א פרק ו בהגה"ה) כתב 'זה שמקנו
נוסח ברכות המצות אשר קדשנו במצוותיו וכן
וקדשתנו במצוותיך, כי מעת שעלה על רעיון
האדם לעשות מצוה חייב נעשה רישומו

אפתח בשבח והודאה להשי"ת על כל הטוב
אשר גמלנו. ויש להקדים קצת הסבר
בנוגע לבניית הצנין, הלא מרן ז"ל היתה לו
ציקורת על בניית צנינים לישיבה, זכורני שעוד
בצריסק היה אדם אחד שנתן כל רכושו כדי
לכנות בנין לישיבה והיתה מזה שמחה גדולה,
אבל מרן ז"ל דיבר בציקורת על כך. אמנם
האמת היא שכאן לא היתה המטרה בנין חדש
אלא הכל נעשה כדי למנוע ¹²³⁴⁵⁶⁷ציטול תורה,
שברוך ה' התרחצה הישיבה ולא היה מקום
לכולם בחור בית המדרש, ומלבד שלומדי בית
המדרש היו יושבים בצפיפות גדולה באופן
שמקשה על הלימוד, היה עוד חלק גדול
מהצחורים שלא היה להם כלל מקום צבית
מדרש והוצרכו ללמוד בבתי מדרשות מסביב,
וזה מסלק כל אפשרות להשגית על הצחורים,
שכן גם בחור מתמיד צריך פיקוח וחיוזוק,
וכאשר אין מקום אחד שבו יושבים כולם אין
שייך לפקח על כך. אני משתדל להכנס לישיבה
לכל הפחות ג' פעמים ביום לראות מה קורה
עם הלימוד, ולא היה שייך להכנס לכל בתי
המדרשות באיזור, וזה היה השיקול המכריע
לכנות בנין, יש כאן שאלה של ציטול תורה
והצלת שעות רבות של לימוד ולא שאלה של

נתחדש בקרבנו, וזש"ה אלה המלות אשר יעשה אותם האדם וחי זהם, זהם היינו בתוכם ממש שהוא מסובב אז בקדושת המלואה ומוקף מאוירא דגן עדן' ע"כ.

וע"ע צנפנש החיים (שער ד פרק ל) שכתב 'שגם אם קיים האדם כל התרי"ג מלות כולן בשלימות האמיתי וכו' נעשה האדם כולו בכל אבריו ופרקיו וכל כחותיו מרכבה גמורה שתשרה עליהם הקדושה עליונה של המלות כולם, עם כל זה אין ערוך ודמיון כלל קדושת ואור המלות לגודל עולם קדושת ואור התוה"ק וכו' וגם כי קדושת ואור המלואה אשר תשכין אורה על אותו הדבר והחפץ אשר בו וע"י תעשה המלואה, אינו שורה עליהם רק לפי שעתו צעת שהמלואה נעשית זהם, אבל אחר שנעשה זהן מלות הקדושה והאור מתעלה ומסתלק מהם תיכף ונשאר כצראשונה, אבל התוה"ק כל מקום שתזרית ותופיע אורה וקדושתה פעם אחת, קדושת עולם תהיה לו ונשאר תמיד בקדושתו וכו' ע"ש.

ולפי זה יש לפרש דברי המדרש הנ"ל, דבכל המלות שאינן קבועות לדורות יש עליו אור מקיף לזמן ואח"כ מסתלק, אבל כאשר עושה מלואה הקבועה לדורות כגון שנה צית מדרש או ישיבה, כיון שמלואה זו קבועה לדורות נמצא שהאדם מוקף תמיד בקדושת ואור המלות, ועל צחינה זו נאמר 'גם זה הצל', דמי שיש לו רק שאר מלות ואין לו

למעלה במקור שרשה העליון' ע"כ, וכוונתו לפי מה שכתב קודם לכן ע"פ קבלה עניינים עמוקים שהאדם שורש נשמתו הוא למעלה מכל העולמות, ומעשה האדם עושה פעולה בכל העולמות, ועל זה כתב כאן 'מעט שעלה על רעיון האעדם לעשות מלואה תיכף נעשה רישומו למעלה במקור שרשה העליון וממשיך משם על עצמו אור מקיף וקדושה עליונה חופפת עליו וסובבת אותו, וכתוב מפורש והתקדשתם והייתם קדושים וכמאמרם ז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה רצ"ל שמלמעלה נמשך עליו הקדושה משרשה העליון של המלואה' ע"כ, ומציא שם ראיות מהזוהר והמדרשים כדרכו בכל ענין, ואח"כ כותב 'וזה האור מקיף הוא הוא לו לעזר לגמור המלואה' ע"כ. ומבואר מדברי הנפש החיים דבכל עזר מיוחד לא היה באפשרות האדם לגמור את המלואה, דיצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום למונעו מעשיית המלות, ולגמור את עשיית המלואה בשלימות אינו דבר פשוט, ורק ע"י האור המקיף הנמשך עליו ע"י רצונו לעשות את המלואה עי"ז יכול לגמור המלואה.

ועוד כתב שם צנפנש החיים 'ועל ידי הגמר האור מתחזק יותר ויריס ראש עליון, ועל זה אמרו ז"ל הבא ליטהר מסייעין אותו, גם מושכת וגוררת את לבו מזה לסגל עוד כמה מלות וכו' וכאשר ישים אליו לבו צעת עשיית המלואה, יצין וירגיש צנפשו שהוא מסובב ומלוכש בעת זהקדושה ורוח נכון

מנזה הקצועה לדורות חסר לו מעלה זו
 שיהיה מוקף כסדר בקדושת ואור המנוות,
 כן אפשר לבאר דברי המדרש.

הבנין ויש לו חלק גדול בזה, ונריך לדעת
 הזכות הגדולה שיש לו בזה, שכל התורה
 שילמדו בבנין זה תיזקף לזכותו ומציא לו
 קדושה ואור לעולם.

באשר זוכים לבנות בית המדרש וצפרט
 ישיבה כזו שיש בה זכות התורה,
 הבונה אותה נשאר מוקף באור המנוות כל
 ימיו, וכפי שנתבאר שזה החילוק בין מנזה
 הקצועה לדורות לשאר המנוות כולן. ועמנו
 יושב כאן יהודי יקר שהשתתף הרבה בבניית

ברצוני להודות לכל האזרחים והבמורים
 שטרחו וסייעו לענין במסירות
 גדולה, שאני לבדי לא הייתי יכול להגיע לזה,
 להם ולכל המשתתפים עמם במעוה להוצאות
 הבנין ^{מלך המשיח} ישלם ה' כפעלם.

הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
 שעורי רבנו משולם דוד הלוי - דרוש ואגדה סוכובייצ'יק, משולם דוד הלוי עמוד מס : 283 הודפס ע"י אוצר החכ